

האחרונים חשבוים כבירת-שער להם. (כ) ואם היה לבב אחד פתח פתח לאלצ'ר, הגה (כא)* או שאין הצללים אפלו לזרק מוקון, אין בדרכם בלהם אוסרים עלייו יליי (ט) שענשו כלם כאורחים (יא) אצל, ולפיכך גם הם מתרים להוציא מפתיהם לחצר אף-על-פי שלא בנתנו ערווב. (יב) ג'ואם אין הפתים שלו, לא קניות ולא שכורות, אף-על-פי שיש לו בהם דברים שאסרו לטלטלם, ואוסרים זה על זה: הגה (ד) ויש אומרים (יג) דבר זה וזה קשאין דירות בחצר אלא הם, אבל כשיש איזייריים (ט) ומוליכים עורך אצלים, צרייכים כל אחד לערב (הריר) והונן פ' כיצד משתחווים. אחד שchar ביה און הקודר-כוכבים והשלפער (יד) אחד מן הפתים לחברו, אם מפחלה לא שקרה (טו) אפעתא דרכי, קונה לה האלו כל הברה שלו והשפיר אחד מן הפתים לחברו, (טז) אבל אם (ט) שקרה מפחלה אדרעפא דרכי, קונה לה שני בתיים (יז) ולא מפוני אף-על-פי שיש לאחד מהם תפיסת-ידי בית חבורו (מהרייך שוש מא): ג' יממש חבורות (יח) שבחתו בטראקלין וחילקווה במיחסות, יאמ עוברים כלם זה על זה, שאין פתח פתח לחצר בחוץון וככלם עברין דרכך עליו, אין ארכין להן בערווב (יט) אלא שנימ הקפנקיים, ובכל

ג שם בנטנרא ובירנברג פ"ה ד רשי' שם ווּקְרֵבָם קְפַרְקָד מְהֻלְּלָת עֲזֹבִין ה בֵּית יְהוָשָׁף מְדֻבֵּר קְרֵבָם שָׁם וּמְדֻבֵּר הַטָּהוֹר וּשְׁאָר פָּטוּקִים וּמְשֻׁנָּה שָׁם ע"ב וּבְכְרָא שָׁם ד רשי' שָׁם וּתְחֻסּוּפָה וּשְׁאָר פָּטוּקִים וּבְרֵבָם וּבְרֵיכָה יְהֻנָּן זי"ה

באר היטב

גאי אפעריך זה ולא אפעריך א: (ט) ומוליכים. פי שהם מוליכין גראבן אל אחרים ממש סה", דמגו דאקרי קרי אהרים, אקרני נמי תנע שדרירים שם ביתה שיש לו לעבה"ב בו הפטשיד: (ט) שכחה. אבל לא

משנה ברורה

כבר. ודורק באשהאילן לזמן מוקהה¹⁸, אבל האשאילן לא פִי שעה אין יותר עלי' בכל ענין [עבונה]¹⁹: (ז) מחתמת בקדן. אף שאי' מצחשה מזקאה עלי' ידי בקדן, (ט) מכל קוקום בקדן שיש טרחה לפטוףון, כייה מהר לטפלlein לצרף גוונין ומוקומין, אפשר שציטריך בעלה-הבית לו שם פיטיסתיד: (ט) שענשו בכם איזו-היכים²⁰. כןן שלא סלק ליל-זמן שאין מכח שם. אף שיש לו רשות להגניות שם, לא מהני: לה-היתם בקהל ה-הבית רוק בפכה אחות²¹, אבל אין ה-הפטים שלו וככו'. היהוא שאול אצלו, והה השביבין הו השאלון לאחר מכן, דבעה אפרנין שם הם שבנים בחצר וכל אחד יש לו בית בקמי עצמו ואחד יש לו בית עלי' והוא-השכנגרו באורה אצלו: (יג) דבל זה וככו'. ווזח לומר, חזרים בחזר אלा הוא ואותון קאנשים שהשאילן והשביבר להן נאו יוניחין אותו בברית בעלה-הבית זה או באחד מכתבים השאילון שיש בקהלTEM בתקופה זו או בתקופה אחרת, בית שהערוב מכח בו אין ציריך לתמן על-הבית זה אלא בקטש אשי' דוריון, דבעה הלא בעעל-הבית בלואו לריה. הני, חדר אחד מן ה-הבית: (טו) איזדעתא דרכוי. ווזח לומר, ב"ז איזדעתא דרכוי. רוזח לו ממי, (ט) דמתחלת שכיוות פון לשכפר גם שליחותו דתקלהין. רוזח לומר, שדריהם בטראקלין: (טט) אלא שניהם רודריך עלי', מכל קוקום לא מקי' בתי' שער לאטרו מן קערוב, דבית-דילעטן בסער ז, וצל-בן (טט) כל אחד ואחד מ-הן (טט) מיב' בערוב.

באור הלכה

בקבוצה ברורה מה שכתבנו בשים עבדון-תקשרות, וכך שעה הנו שלשים ים, אך יומי מני ומן קרבנה, כי משפטם כהוישו, ובכראר בסוף סיום זה: *

עבורין וכו'. עין בזאנן-אקרטם מה שכתב דפנור לבית אסרו אם הם שנס'(8).

אני דרך לשלוט בשחתה⁽⁹⁾: (ט) שאסור לטלטלם אפלול וכורו⁽¹⁰⁾. דא להשפטם בהם בשבתו או לו הוציאן מביתו מחלוקת איזה ספה ולא יש עצמו מכתים אלו מכל וכל. וווקא שפמץ שם חפצינו⁽¹¹⁾, (ו) אָבֶן ופאלו אין ר' ר' רק שהנית לשם בדרך מקרה ואין מקפידין עלייו בזנה, לא עשו עליון שכורו רוץ' לופם, דינא דעלמי מיר שתקתמי שלו בעצם, או שהוא שכורו דהנא נעשה באהות אצלו, אבל שם אין הבית שיק לו כלל, אלא שא רשות בכיתת חברו להנית שם חפצינו והחיה שם, לא עבשה הוא בעבילה דילוי אימית מועל פיסיטה-יד שיש לבעל-הבית? בזמנן שאיני עפקהם דילוי אפלול יש עוד דורותם בחר, (ט) אלא שאוונן דירון מבאיין עזובם לבעל-הבית פיסיטה-יד בזן, ואין צרכין כלל לפון לעובות פת, לפ' פת, אבל קשיש עוד דירון אחרים בחר ומכחיהם הערוב שלא באכיה היכי ציריך למן חלק בערוב, לא מהני בזה פיסיטה-יד לפטר השוכר שדרום בברונו נפי אסרי צליין עד שיטקו חלק בערוב: (יד) אחד מן קשעה שScarמן העכו'ם לא כן לשלו בעדו בקדח חברו: (טו) אָבֶן בעדר חברו ונתרצה אותו לדרו ייחן, אשפתח תדיי שוכר מן עכבי הפלגנימיים⁽¹²⁾. אך דריש היא גם-בן בת' שער לראלזון, שהארשון שער דר' חדיד זקנינו שרק ייחד עזר בדר' דרכ' עליון⁽¹³⁾ לא מקורי בית-שער ומיר באנן שמקחיםות שביבנינה מגיון לתקרה, וכי אין מהיחסות אחד בין שנייהן אם יש עפקן עוד דורותם בחר: (כ) ואם היה לכל פתחה בותה לתחר: (כא) או שאין עבורין וכו'. וזהו לומר, דהה

שער הצלון

(1) הַפְּנִימִיָּה כְּאֶתְבָּחָר עַל דִּין הַשְׁלֹמִים־עֲרוֹבָה¹⁰) וְאַלְיהָ רְכָבָה קְפָרָן, עַז שָׁם, וּמִשְׁמָעָ בְּאָבוֹר הַגָּאֵן וְכֵן פְּסָק חַמִּינִים: (2) בְּמִשְׁמָעָ מַהֲבִית־יִזְרָעֵל וְמוֹכָח בְּחַדְשֵׁי הַרְשָׁבָא¹¹ בְּדָרְךָ נַעַמְךָ וּרְטַבָּא, וְלֹא כְּפָרָה גַּם כִּי דָרְצָה לְדִקְקָה מְרֻשָּׁה¹² וְדָפָלָה הַיָּאָה שָׁהָשָׁר יְשָׁלֹחַ רְשָׁוֹת לְהַלְלִין הַחֲפָצִים לְחוֹזֵן, בְּין שְׁהָאָדָם דָּבָר שָׁאַיּוֹן נִשְׁלָב בְּשִׁבְתָּה שְׂרִי, קְלִימָא, אֶלְאֶן בְּמוֹעֵן שְׁפָצְדָק בְּתוֹסְפָתִים טָובָם בְּגַם בְּגַתְּנָתָן וְשָׁי¹³ הוּא בְּמָה שְׁקַחַת דָּאי בְּעֵי שְׁקָלָן וְשָׂוִי לְהַאֲגָרְאִי¹⁴ הַיּוֹן אֲפָשָׁרְיוֹ, וּמִנְמָכָה בָּאוּר זְרוּעַ שְׁחַעַיקָּן דָּבָר רְשָׁא וּתְרַמְּבָשִׁים בְּמָה, מִשְׁמָעָ בְּאָבוֹר דָּבָר רְשָׁא וְכֵן מִשְׁמָעָ בְּפְרָוֹשָׁן בְּגַנְוָן חַנְגָּאָל, וּמִנְמָכָה בְּאָבוֹר דָּבָר רְשָׁא וְכֵן מִשְׁמָעָ בְּרְוַכָּה אַזְלָן, לְאַזְלָקָשׁ בְּעַמְּדָה עַזְלָקָה אַזְלָקָה אוּבָתִים הַשְּׁאָלָל וְשְׁוֹרְדוֹן: (3) פְּרִירְגָּדִים, וְגַלְלָה בְּכָה שְׁמָפָט אַזְלָקָה רְוַכָּה¹⁵ וְנוֹלְדָיָן רְוַכָּה¹⁶ וְגַלְלָה בְּכָה שְׁמָפָט הַחֲדָשִׁי רְבִיבָּן כְּבָרִתָּה בְּעַלְמָה בְּתִים

(א) לשון המגן- אברהם (בסק"ז) : אם דרים שם שנים. (ב) הינו בסעיף זה שהוא עומדים בו.

הלוות שפט סימן שע

ביאורים ומוספים

(ח'ב סי' קכט), שrok חפצים של בעל הבית שהשוכר אין צורך אותם ואינו משתמש בהם כחובים לתפיסט יד.

מайдך, בש"ת מי יהודה ("או"ח סוף סי' מו") כתוב, שכין שביד בעל הבית לקחת את המניה והשלוחן ולהליכם באחרים, ולאחריהם אין רשות להוציא את הכלים למקום אחר, נחשב שיש לעל הבית שם תפיסט יד, וכן כתוב בש"ת שאירית יעקב (ס"י ייח). ובש"ת אגרות משה ("או"ח ח'א סי' קמא) כתוב, שם חפצים שהשוכרם בפירוש לאורחים נשubs לתפיסט יד.

ובש"ת שבט הלווי ("ח'ה סי' נד") כתוב שהלכה בחז"א, ורעדימה שאינו נחשב שיש לבעלים תפיסט יד, ובשעת הרדק שי אפשר להעמיד הדת על תלה, אפשר להקל בו. וכך וזה כאשר בעל המלון גורבקויות במלון, כנובא להלן בס' ק.].

[משנה"ב ס"ק יא]

ומניין פשיט לו רשות להגית שם¹⁴.

(14) וגם השוכר לו הדר שעובד שם תנור ברזל, כתוב הדעת תורה (ס"ב) שאיפלו אם לא התנה בפירוש שהtanor ישאר שם נחשב הדבר ששייר לעצמו זכות בידיה, מושום שהשוכר ראה בשעה שהשוכר שהtanor עומד שם, והיה לו להנתן שיוציאו משם.

[משנה"ב שם]

ונאיפלו אין לו רשות להגית בכל הפיטה ורק בפופה אחות¹⁵.

(15) וגם שכרו בית שיש בו שני חדרים ואוכלים רק באחד מן החדרים, כתוב בספר ערך שי" שצרכר שתהיה לעל הבית תפיסט יד בחדר הקודש, והוא שמענים אוכלים שעודתם בחדר זה ופעמים בחדר זה, צירך תפיסט יד בשני החדרים זכרכעת החז"א (או"ח סי' צ ס'ק מא) שrok החדר שב אוכלים בשבת נחשב לבית. אבל לדעת המשנוב (ס"י טהה סי' קד) לא שוכח בשם הבית מאייר וההעתק". שבעש בביית חדר שאוכלים בו בשבת גם שאר החדרים דינם כבאים, לבוארה תועלת תפיסט יד גם בחדר שאין אוכלים בת.

[משנה"ב ס"ק יג]

לא פגוני בקה קפיפתידך לפטור השוכרים מלמן חלק בערובו¹⁶.

(16) ודעת החז"א ("או"ח סי' צ ס'ק מ), שגם באופן שיש דיווים אחרים בחצר העירוב מונה אצלם, מועילה תפיסט יד של המש�יר לעניין שהשוכרים פטורים מלהת חלק בעירוב [ראה לעיל הערא 7 שהארנו בו].

[משנה"ב ס"ק יט]

אל לא שונם הנקנמיים¹⁷.

(17) ולטטל מוחפנמיים לחיצונים בלי עירוב, ראה בשעה"צ להלן (ס'ק כו) ומה שכתוב שם.

[משנה"ב שם]

דינהו שוק ייחיד עובר דורך עליון¹⁸.

(18) ובאופן שהחדר הפנימי גרים איש ואשתו, כתוב הפט"ג ("או"ח סי' ק) שהביה החיצון נחשב לבית שער של רבים, ולכן גם אם יש דיווים בביית החיצון אין זרככים לערב. מайдך, כתוב הפמ"ג (משב"ז סי' ט) שבית שער נדן כבית שער של ייחיד אחד, שבחדר הפנימי דרכם אנשים ריבם, כל שכן שם אלא חדר אחד, וכותב בש"ת אמריו ושר ("ח'ב סי' כח), שיתכן שבסמך"ז חור בו הפמ"ג מדבריו שבא"א, וא"ע, וכן ממשמע בשורע (ס'ג), שכתב שהחדר המשמש מעבר לחבורה הפנימית שבתקלון נדע כי בית שער דיחיד, אף על פי שהחדרה יש כמו אנשים).

[משנה"ב ס"ק ז]

זרוקא בשהשאיין לזמן מרבה¹⁹.
(8) ואם השאלין לשולשים יום בדיק, ראה מה שכתב בvh' להלן ס"ח ד"ה אל'.

[משנה"ב ס"ק ח]

כין שיט טrho לפנו, אין דרכו לשלון בשבט²⁰.

(9) ואם המשכיר הוא נכרי או מומר ורש לו עצל ישראל השוכר ממנו התפיסט יד בדברים שכובדים קובען [ראה מה שכתבנו להלן ס"ק י אס מועללה תפיסט יד נכרי], כתוב בש"ת בצל החכמה (ח'ה סי' קמא) שיתכן שלא נחשב לו לתפיסט יד, שכן שהוא ריגול לשרות מלאה בתה, מילא לא ימנע מלאה גם מלאכה שיש בה טורח גדול. אמונם לדיינא הכריע שנחשב לתפיסט יד והביא במקרה ראות להזה. [וכן מוכח בדברי הרש"א ששובא בחז"א (או"ח סי' צ ס'ק מ) שיש תפיסט יד במסכיר נכרי, ולכל הפתחות כך הדין בכלים שכובדים קובען, ראה מה שכתבנו להלן ס'ק ק].

[שעה"צ ס"ק ו]

הפגן-אנרכם מפקפק על דין השלמן-עורוק²¹.

(10) שהקשה המג"א (ס'ק ג), איך ניתן לתולות את השיעור בכבוד, והרי מושא קשחה לאחד נח לשני, ולכן כתוב שוק כבודם מזכותם רפב אות (ב) בתב, שהacobד קובען, וכן כתוב הא"ר ר' בשם הרש"א בעבודת הקודש, וכן הסכימו האחוזנים המובאים כאן בשעה"צ. והחותמת שבת (ס'ק ב) הדעת תורה, שכל שצערן ליטלו בשתי ידייו נחשב כבודו לקובעו. והבא ראה לכך לכך מודברי הגمراה בתב (מה, ב) שמנורה הנינית בידיו אחת מותר לטלטלה, והוניתת בתשידייו אסור לטלטלה, משום שארם קובע לה מוקם, וכל שמן דבריהם הניתלים רק על ידי שני אנשים שנושבים לדבריהם כבדים.

[משנה"ב ס"ק ט]

שאסור לטלטלם אפלו וכרכינו²².

(11) ואם בעל הבית מחלל שבת, כתוב בש"ת מהרש"ס (ח'ה סי' לד' והאמנם) שלא נחשב לתפיסט יד, שהרי הוא יטלטל את המוקצה.

[משנה"ב ס"ק ו]

שנצעשו כלם פאץחים²³.

(12) מטעם וה כתוב בש"ת מתנה יצחק ("ח'ד סי' נה), שגם המשכיר הוא נכרי, לא תעליל תפיסט יד שלו אצל שוכר ישראל, בין שגדיר תפיסט יד הוא שהשוכר נחשב כאחורה, וישראל לא מונה ארוח אצל נכרי [כמובואר במג"א סי' יב], וכן כתוב בש"ת חלקלת יעקב ("ח'א סי' ר). מאידך, בדברי החז"א ("או"ח סי' צ ס'ק מ) משמע שנטקט להלכה כדעת הרש"א שמודיעת תפיסט יד של נכרי אצל שוכר ישראל.

[משנה"ב שם]

זרוקא בשהשאיין שם חפציו²⁴.

(13) מלון שבعلיו יהורי ומשביך לאורחיםם משותם בהם, דעת הרבר אברהם ושוחנות וברוי שהשוכרים משותם בהם, דעת הרבר אברהם ("ח'ג סי' ל) והחז"א ("או"ח סי' צב), שלא נחשב שיש לבעל הבית שם תפיסט יד, ואסור לטלטל בעלי עירוב. וכן דיק בש"ת מתנה יצחק ("ח'ד סי' נה) מההורש"ס ("ח'ה סי' לט"), ובדבריהם כתוב בש"ת נתע שוק (או"ח סי' בט), וכן דעת השואל בש"ת מהרש"ג

הַלְכָות שֶׁבֶת סִימָן שָׁע

ביאורים ומוספים

והחזה"א (או"ח סי' צג ס"ק ג) הבהיר בדעת הנשمة אדם, והוסיף, שהמברך על עירוב זה אין למחות בידו. זאת המחיציה ביןיהם עשויה רק לצניעות, ראה להלן (ס"ד) בדברי הרמ"א, ובמשנ"ב ס"ק ק מא, ובמה שכתבנו שם²³.

[משנ"ב ס"ק כג]
של יי"עות²⁴).

(19) כשהוא פרוטת כל זמן שהותם בטركליין, ולכן בכוחן לחלק את הדירות אף שהן מחיצות עראי. ראה שע"צ להלן (ס"ק ב).

[משנ"ב ס"ק כה]
במחיצות שאין נזענות לתקרה²⁵).

(23) ואינו דומה לסתוכה שבסירה גם בשאן הדפנות מגיעות לטкар (מבואר בשו"ע למן סי' תרל ס"ט). ועם החלוק כתב האור שמה (פ"ד מהל' טוכה ה"ד), שודוקה מחיצות שמורתן להפטיק ולחלק בין דווקים צירק שיגיעו לתקרה, אבל בית של מחייטוי אין עראי, נחשב לרשות היחיד גם בשאן מחייטוי מגיעות לתקרה.

[משנ"ב שם]
אפלו הם מחייצות קבועות של נסרים ואננים²⁶).

(24) ועוד התזה"א (או"ח סי' צג ס"ק ח), שמחיצות קבועות מחלקות את הדירותים אפילו אם אין מגיעות לתקרה, וצריכים לערב זה עם זה [בדעת Tosf' (ערובין עט, א, ד"ה שם)]. והוסיף, שלענין גדי שבן ב' בתים כתב בשעה"צ למן (סי' שבב ס"ק קה) שמחיציה גרוועה כו' צרך שתגיע עד לתקרה, ומשמעו שאם והחיציה קבועה אין צרך שתגיע עד לתקרה. [ולם בשעה"צ (ס"ק יז) ציין לכמה ראשונים דאמו בדרכו, וכן משמע ברשבי'א שהובא במה שכתבנו לעיל ס"ק כד].

[משנ"ב ס"ק לג]
כין שקלם משפטין בשל בעלה-הבית²⁷).

(25) ואיפלו אם המלמד או הסופר או כלים מסוימים משליהם, כיוון שהם משתמשים בבית בעל הבית באפיה ובישול וכו', אינם אסורים.

[ביה"ל ד"ה א]
שהספיקו לאסורה²⁸).

(26) וכן כתב התזה"א (או"ח סי' צב), שאסור לטלטל גם מבית לבית אלא עירובי חזרות, והוכיח בכך מכמה מקומות.

[משנ"ב ס"ק ק]
דכין דאסרי הנך דיוין שפחצרא²⁹).

(20) והחזה"א כתב (או"ח סי' צג ס"ק י), שאפילו אם אין עוד דירות בחצר, מ"מ אם מניחים את העירוב בחצר השניה ובוגן שורצים לעבר אותה, צריך כל אחד מבני החברות שבטركליין تحت עירוב, ואם יש עליהם עוד דירותים באחת חצר וערבים אותם, צריך כל חברה تحت עירוב אפילו בשאן המחייצות מגיעות לתקרה. ותמה על השו"ע שימושם דבריו כפי שפירשו המשנ"ב. [ולם ברשבי'א בעבודת הקדוש (בית נתיבות שער ד ס"ב) מבואר, שגם אין בניהם מחייצות המגייעות לתקרה הרי הם חברה אחת בכל אופן].

[שעה"צ ס"ק טו]
ועלין נראה דיבר לזרב בערךה³⁰).

(21) אמנם החזה"א (או"ח סי' צג ס"ק ג) כתב, שדברי הנשمة אדים מודוקים, שאם אין המחייצות עומדות להתקיים לעולם אלא שחולקו בין את הטركליין רק למון, בוה איפלו במחייצות של נסרים וכドり אין צרכים לתת חלק בעירוב, ולכן ערבע בל' ברכה. ומ"מ המברך על עירוב זה, אין למחות בידו [מהתעם המובא בהע' הבאה].

[משנ"ב ס"ק כו]
כין שפקחו הם מחייצות גרוועות³¹).

(22) ונמצא לדבריו, שהדר או כל המחולק במחייצות עראי המגייעות לתקרה, וכל משפחה אוכלת במקום נפרד, נחשב הכל למקומ אכילה אחד ואין צרכים לערב ביניהם. מאידך, הנשمة אדם (כלל עג אותן זו) הביא את דעת הרמב"ם (פ"ד מהל' עירובין ה"ז) והרשבי'א (עירובין עב, ב, ובעודת הקوش בית נתיבות שער ד ס"ב) שצריכים לערב ביניהם, ולכן פסק שיערבו ללא ברכה.

דָּלָר בְּאַר הַגּוֹלָה

(ו) עוביים זה על זה, ורק כל אחד יש לו פמחה מיוחדת לכתיבת־שער של פגנינים ולחיבור־שער פתוחות לחצר (כ''). שם המהירות מוגיאות לתפקורה (ככ') בתוך שלשה טפחים דהווים כל אחד חדר משור בפבי עצמו, טאפללו הן (כג') של ירעות, אם בני החצר נוטנים קערוב באחד משור בפתח החצר, (כד)* אטרק כל אחת ואחת מחברות שברקלין לאן ערוב; אבל אם נתחנו העובי בזיה שטרקלין, (כט) אין אדריכין לנו ערוב בצל, (כו) שלם דרים בבית זה, ובית שמעניהם בו דערוב אין אטריך לנו ערוב; וכן אם אין דיירין בחצר, אנים אריכים ערוב. חלוקתו (כו) במחיצות שאין נוגעת לתקרה, (אפלו) אם בני החצר נוטנים ערוב באחד משור בפתח החצר (כח) די בערוב אחד לכל החמש חבורות. הaga אם מקצתן (כט) עשו מחיצות ומוקצתן לא שאר, אונן שעשו הם קלחלים ואונן שלא עשו (ל) הם קשלשפין (המנדי פק'. ד). *****אמים קיו דיירין (לא) בעלות מפרש, אפלו נחנו בני החצר ערוב שטרקלין, (לב) אטרקה כל חבונה ותchromה לתוך ערוב. (לו) אבל מי שיש לו (ט) מלמד או סופר בirthו, וכן פלאירדים שלומדים בפבי הרוב ודרים בכיתו כל אחד בחדרו,

באר היטב

ולאן ב' בתים של ב' בעילוקים נקבוקות לו וככל שחר מקדייל
בניהם נפל חזר או הפקח חיה. אם מחר לטלטל מזו לזו בל עיר,
ע"ש: (ט) מלמד. דאן משאל אליהם רשותו לאסוד צליין, תומספה.
ואם החזירים משעריהם לדם ומושתמשים כל אחד בפני עצמו, אוסרין,

וילכ לסלק חברו מון פיט וחל' כב' בעליך'תים: (1) עופרים. ומה' ט' בעליך'תים שלגנו אם נקלקל גערוב סורו לטטלט מחוד לחדר מס אין לבעה'ב תפיסתיח, גומ מחרר לבית אסדור אם צירום שם שינט, עמ' ש' סיימן שפה, מ"א. וען בבר'שרמאול סיימן קפכ' שענ'ה פינס לאאן

באו ר הילכה

וורוצה לומר, אפלואם אין להחרר רוחת אחר לאצתה בו כי אם קרכ' הקב'ה
ומשם דב'ית-שער ריח'ור לא שמה בית-ישער, וכדלקפּן בפּע'ין ז', ומוקח
מקדרני, דב'ש ש'חטמ'ים אסרו לטלטל מabit'ה לך'ר בל' טרווב, קמר'ובן ארכ'ו
להוציא מbeta'ה לב'ת, וכן שב' בעצמו קרש'ון שוו ובל' קארכ'ונ'ים ש'.
ועין ב'כבר היב' ש'חטב ס'פ'ר ד'ר'ש'ט'מ'ול ש'חטפ'ק' קיד'ן ז', וכן
השיגו ע'לו' ס'פ'ר אמ'ר'ק'ר ד'כ'ב' ו'ב'ר'י'ו'ס' שאינ'ו', וארכ'ה, פ'ר'ה ה'ל'
הקסים ב'פ'ר'וש לאס'ר', אבן', כן יש מאיה' ארכ'ונ'ים ש'גמ'נו'ה מ'ה'ק'ה לש'ן
קר'בק' ז' קרא'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק' ר'א'ק'
דלא' ל'תיל' לאלופ'י מ'ש'ו'ת'-'ה'ח'ד' לר'ש'ו'ת'-'ה'ר'ב'ים, ק'ר'ק' ר'א'ק' ר'א'ק'
טוב בר' פר'ץ פר'ץ ח'לו'ן ר'ג' המ' נ'ה לאס'ר', ווק' ד'ח'ל'ת' ה'ג'ו'ה' ק'ה'ה
לה'א'ר' ו'א'מ'ר'ק' א'ס'ר' א'מ'ב'ת' לב'ת'; ו'א'ר' ב'ש'ו'נ'ים ל'רו'ו' ה'א'ר' ק'ה'ה ל'ה'ל'
על ה'ו'ס'פ'ו'ת' י'ו'ס'ט', מ'פ'ל ק'ל'ום ל'ז'יא' ע'ק'ר' כ'מ'ג'ן א'ב'ה'ס' ו'א'ר' א'ר'ונ'ים
ה'ש'פ'ו'ב'ים א'ל'ס'ר'ו'(22), וכן מ'כ'ר' ב'פ'ר'וש' ב'פ'ר'וד'ת' ה'ק'ז'ש' ב'ש'ע'ר'
ה'ש'ל'ש' פ'ע'ז ט' הו'ה' נ'ה': ת'ב'אים, א'ר' ע'ל'ע'י' ש'ת'ש'מ'ש'ע'ן א'ז'ה', א'ס'ה'
לט'לט' מ'ב'ש'ת' ב'ג'ו'ו' ו'ה'ב'ו' מ'ב'ת' לה'א'ר' ה'ק'ש'פ'ת' לו' ע'ם ק'בו'ו' א'ס'ר'
ל'ב'ת' ה'ק'ש'פ'ת' ב'ג'ו'ו' ו'ה'ב'ו' מ'ב'ת' לה'א'ר' ה'ק'ש'פ'ת' לו' ע'ם ק'בו'ו' א'ס'ר'
עד ש'יר'ב'ר' כ'ו', ד' א'ן, ק'ר' ל'ז'י'ה ע'ק'ר' ה'ג'ו'ה' ק'ה'ה מ'ב'ת' לב'ת' לא
ג'ר'יא', ו'ל'ה' נ'ש'ה מ'ה'ל'ק'ת' ב'ג'ו'ו' ו'ה'ב'ו' ק'ר'ב'ק'ם'. כן מ'ש'ע' ק'ע'ר'ו'ן י'ז'
ע'מ'רו' א'ק'ר'ש'י' ב'מ'ש'ג'ה ד'כ'ר' ה'פ'ח'ת'ל' ז'ל'ע'ב', גם פ'ק'מ'ג' ב'ש'ס ב'ג'י' ב'ל'יש'
ה'ל'וכ'ות' ע'ר'ז'ר' ו'כ'ן א'ר'ה'ו'ת' ח'ים' ר'ו'ש'ל'כ'ו'ן ע'ז'ב'ן ש'ל'ע'מ' פ'מ'ש'א' ד'ל'ש'א'
ה'ג'ו'ז'ה' ח'מ'ב'ו'ת' ק'ה'ה א'ך' מ'ב'ת' ל'ב'ת', ע'ין ש': * א'ר'יך' ק'ל' א'ח'ת' ו'א'ח'ת'
מ'ב'ב'ו'ת' נ'ו'י'. ו'ה'א'ק' ר'ש'ע'ש'ו' ק'ב'רו'ת' ק'ב'עו'ת' ה'ת'ה' נ'ו'י' מ'ו'ל'ש'ס
ו'א'ז' א'ר'יכ' ל'פ'ן ח'ל'ק' ג'ע'וב', וכדלקפּן ב'ס'ו'ו' ס'י'ק', וכן ר'כ'ב' ב'ש'ע'ר'
ת'ש'ו'ה' ש', ע'ין ש': * ו'א'ס' ק'ו'ו' ק'ו'ו'ן ו'כ'ב' צ'ו'יק'ה ק'ל' ח'ב'ו'ה' ו'כ'ב'
מ'ל'כ'ד' א'וק'ה' ח'ב'ו'ה' ש'א'צ'ה' מ'ג'י'ין ק'ע'ר'ב' א'ין א'ר'יב'ה' ל'ת'ה' ח'ל'ק' ג'ע'וב':
ה'ה'ג'ו'ה', א'ך' ש'ע'ר'וב' מ'ב'ח'ד'ר א'ך', ד'מי' ב'ק'מ'א' ש'ע'ר'וב' ה'ה' ק'ע'ב' א'צ'ל
(ב') ב'מ'ח'צ'ו'ת' ש'א'ז'ן נ'ג'ו'ת' ל'פ'ק'ר'ה(23). א'פל'ו'ו' (ו') ה'ס' מ'ח'צ'ו'ת' ק'בו'ו'ת'
ד' ו'כ'ו', ד'כ'ב'ת' א'ך' (ו') ד'מ'ו'. (כ'ט' ע'ש'ו' מ'ח'צ'ו'ת'). ה'מ'יע'ו'ת' ל'ת'ק'ה':
ל'ל'ו'ו' מ'ק'ש'. ב'כ'ר' ר'כ'ב'ו' ו'ה'ו'ה' ק'ד'ין ב'ש'מ'ה'ל'קו' ה'ה'ב'רו'ת' ע'ל'י'י'
(ל') א'כ'יב'ה' ב'ל' ח'ב'ו'ה' ו'כ'ב', ו'ג'ל'ו' ב'ש'א'נו' ג'ו'ו'י' א'רכ'ו'ם' ב'ח'צ'

והרמ"א מוסיף, דואגלו כל הפתחים לא היה פחוחים לחצר, אלא, שהרי פחוחים כל אחד בפני עצמו להביח-שער שהיה נגיד כל החדרים ובבית-שער היה פתח אחד שמננו יוצאים מהן לחצר וואשמעין דלא פינא פון שלם יוצאים לחצר דרכו רשות אחד דהינו פתח של בית-שער, מקריו מחייבים כלום ובעורבים זה על זה דמי, אך ממשן לנו דלא משחחין ביה פון שעם עוברים זה על זה. ולפי זה ובבוקטם (ד) שלנו שרים פפה שכנים בכית ובל אחד בחדרים מיחדים, אף-על-פי שעוברים לחוץ דרכו הבית של פניהם שהוא להם כבית-שער, מכל קיום חיבטים כלם בעורב, ולפיכך אם נתקלקל קעروب של עיר, אסורים לטשטול כל אחד מחדרו לחדור בחדרו נאמ לא שיש לבעלה-הבית חופשheid בחרותם. וכן גדרים שארים נשלין וכו', וברלעיל בסעיף ב, שאנו נחשך כאלו כל הבית והחדרים שלו, והם רק אורהיהם אצלו ואין איזרין לאווכן. ויענין טلطול מהדר לבית, עין לאפנ' בסעיף ז. וענין בכאור הדיבר ובכאור הולכה מה שכתבו ביה: (כב) בטור שלש טפסחים. דהיינו לביד, ובכתובים עד למילה דמי: (כג) של ריביינוטה⁽¹⁾. אכן באפנ' שקשורת היבט מלמזה שלא יגידם קרוין, וברלעיל בסעין שכט שיר א [אהרונוני]: (כד) ארך כל אחת וاثת וכו'. דהיינו לא איסרי (טו) קאנ' דיזוריין שבחזא⁽²⁾ מס לא ערבי, אסרי גמי דקון שבטנקלון, בין שמקצתו שבקון מקולות אף שהן חמיצות גורעות: (ה) אין אריקים וכו'. ומורי בקוחיות עראי בזון של טرسים וכדמתה, בודאי אין חלוקונו (ט) בקוחיות במרות בגון של טרסים וכדמתה, נבגד און נבגד-מפה בון צורב בא אפלון וכו' ובזון יש דיזוריין אחרים בחרצ' או אין דיזוריין, דבלחו איזרין לפון חולק בערבי, וכדמיטים הקטב בעסרו און קני דיזוריין בעלות מפש' וכו': (כו) שבלם דרין בבייה זה, דההנה מהבן לברית אחד בזון שמקתיו הם חמיצות גורונות⁽³⁾: כלם, של טרסים ואבניטס⁽⁴⁾, ואפלוי בזונות יורה מושעה: (כח) די בירוב אַ (ל) הם במשקפי. פריש, ועוד, כלם נונען ערוב אחד: (לא) ב מהזונות בענות, בון של טרסים ובדמתה. בון שדם מינוחט לפהרבן

ליליאן היגטראד

(ז) מנג'ארטם. וען לאקון בפראר גולטה בוסף דבר הפתיחה 'אינס אוקסרים' דאם אוthon היבית החיצון הזה מקום אפקה ובשלו שלן, אפשר דבוקה מהבן יידר: (ט) פרקי ואגדה, והואה באלה דבה, וכן פסקה הא' ז' ומי'אך, אך מה שמשמעותם דיעזר בלא ברכיה, אין בקשר נראים, דהיינו, הוא חיש לדעת רשי' בפרש' הקחיזות הטעינה להרהור, כמו שסביר בנסיבות אחרות הוא דען דרבו איה להיב' שפראי ובעשן מיעשן לתהקהר, אבל הרבה שיש חילוק מחלוקת, מכך משל' קה' קה' אריבא, ואילו עירוב בא אלון צוריב, וכן קבבו האקרונים בדעת רשי'; וגם מה שסביר בדעתה קה' לא נוריא, דבונאי פון הטור לשיטת התופוף, וכונת המסתפקות הוא קה' נזיא לשלק בין גורעות לקבוצותיהם כולם שפטוב פרטיקי, וכן מותץ בפראר קה' ג'. אבל דבר תשלומ' בירוק שרוא מפלש לשון טור ומען מדברי הטעינה, וליין נרא דועל לעיר בערך בערך: (ט) אלה רפה ושיא, וכן מוכח בפראר גודע: (ט) וזה מרנו יונתן משמע דורך בשעה העלה על גבון היה משפטין בה הדר דוא עעליה תחרפן, וען בחדרי קה' לשב' א' שהביאו ותעל עלי:

מ' לשון פסמי קרא' ש
ב' לשון וק'ם בפרק
ד' מהלכות ערביתן
ס' ע' בבריתא וקמו
ש' שפה אלה ורב ע' משנה
שם קידמפרש לה ורב
ההקה אמר רב פ' שם
המוציא

אָפָלָו יְשׁוֹלָחַנְךָ לְבָדֵק כִּי תְּמֻתָּה וְאֶתְכָּל וְיִשְׁעַן בְּחִדְרוֹ, (לה)* אַיִם אֲוֹסָרִים: ד' גַּנְשִׁי חַצְרָה שָׂהָר גָּלָם (לו) אֲוֹלִים עַל שְׁלֹחָן אָחָר, אַזְעִילְפִּי שְׁלָל אָחָר (לו) יְשׁוֹב בְּבָנִי עָצָמוֹ, אַיִם אֲרָכִים עַזְוּרָב, מִפְנֵי שָׁהָם בְּאַנְשִׁי בֵּית אָחָר. וְאַם הַתְּרַכֵּו לְעַשְׂוֹת עַרְבוֹב עַם אַנְשִׁי חַצְרָה אַחֲרָתָה, (לח) עַרְבוֹב אָחָר בְּבָדֵר מַולְיכָן (לְבָדֵר לְבָדֵר) וּבְתַּחַת עַרְבוֹב קְדוּמָה שְׁמַנְיָהִים בְּוֹעֲרָה, שְׁבַל אַלְוִי הַבְּתִים כְּבִיטָה אָחָר הַשְׁׁבּוּבִים: הַגָּה (לט) וְכֵן אָם הַרְבָּה בְּעַלְבִּתִים וּוֹכְלִים בְּחִדְרָה אָחָר כֵּל אָחָר עַל שְׁלֹחָנוֹ, אַזְעִילְפִּי שְׁבַל אָחָר יְשַׁנְּן בְּחִדְרָה בְּפָנֵי עַצְמוֹ, עַרְבוֹב אָחָר הַרְבָּה, הַאִיל וְאַין מִחְצָה מִפְּסָקָת בֵּין מִקְומֵן אֲכִילָתָן (ט) קוֹרֵי פְּמַמָּה שְׁשַׁבְתָו בְּטַרְקָלִין וּכְיוֹן, וְאַזְעִילְפִּי שְׁפָרְסָן בְּלָלָם, הַאִיל וְלֹא נְפִינָם לְעַנוּנוֹת אָלָמָן קְהִיאָה הַאִיל לְאָלָמָן קוֹרֵי שָׁם (מא) בְּקִבְרִיתָו (וי' יוֹתֵם תַּקְ) ט: ה' מֵי שְׁאוֹלָכָה עַל פְּעָמִים וַיְלֹון לְפִנֵּים אָלָמָן מִקְרֵי קְהִיאָה הַאִיל לְאָלָמָן קוֹרֵי שָׁם (מא) בְּקִבְרִיתָו (וי' יוֹתֵם תַּקְ) ט: ה' מֵי שְׁאוֹלָכָה עַל פְּעָמִים וַיְלֹון לְפִנֵּים בְּמִקְומֵן אָחָר, מִקְומֵן אֲכִילָתוֹ הַאִיל הַעֲקָר וְשָׁם הוּא אָסְרָר. יְהַלְּךָ הַאֲחָזִין שָׁאָוְלִים בְּבִבְרִית אֲכִילָם וִישְׁגָנָם בְּבִתְחִים, (טג) אַיִם אֲוֹסָרִים; וְאַם נָמֵן לְהָם (ט) (מר) פָּרָס וְאֶוְכָלִים בְּבִתְחִים, (טגה) אֲוֹסָרִים. (מו)* וְהַנְּנִי מַלְלִי בְּשַׁוְתָנִים בְּנֵי שָׁאָר הַחֲצָרָה עַרְבוֹן בְּמִקְומֵן אָחָר, אֶכְלָל אָם הַיּוֹ בְּנֵי שָׁאָר

באר היטב

גמ"ש סעיף ב, מגן-אברהם: (ט) פָּרָס. אַפְלוֹ לְחֵם, בֵּית-יְוֹסֵף:

משנה ברורה

שער הצעיר

(ט) תוספתה דר ע' ורא' שם: (כ) בית-יוסף, ולעיל רקאמור יאלפו הן של ר' ריעות מורי שפרוסות פמי: (כ') עצמות-הקן ש' ורבנו ירבח:

הַלְכָוֹת שֶׁבֶת סִימָן שָׁע

ביאורים ומוסיפים

ממי שדר לזמן מועט שנחשב לשכן עראי. והוסף, שאף על פי שההגר"א נראה כדעת המשנ"ב, אבל אחרי שהדברים אינם מובנים לנו, אי אפשר לנו ללמידה ממנה.

[משנ"ב ס"ק לא]

וכל זה בנסיבות שאלות [ק'קס²⁷].

[ביהיל שם]
וזדין אדריך עיון²⁸.

(23) וכן כתוב החזו"א ("או"ח סי' צב) שאין לדין זה מקור בפוסקים, ואנן לנו לחדר בויה יותר ממה שביאורו הראשונים.

[משנ"ב ס"ק לו]
אוכלים על שלתן אוחז²⁹.

(33) הינו בשבת, ואף על פי שבמימות החול אוכל כל אחד בביתו, כן בתבב השעו"ר הרב (ס"ז), וכן מושגונות דברי החזו"א ("או"ח סי' צ ס"ק מא). וכן האריך בשוו"ת בצל החכמה (ח"ה סי' קיב) להוכחה מהראשונים האחרוניים, שהרב נקבע לפני מקום אכלתו בשבת, אלא שודיק מלשון הרובם ("פ"ד מוהל", עירובין ה"ז) שתליו הדבר במקומות אכלתו בכל ימות השנהו.

ובאופן שאת סעודתليل שבת אוכל בביתו ואת סעודת יום השבת אוכל במקומות אחר, כתוב בשוו"ת בצל החכמה (שם סי' קי) שאסור בשני המוקומות, בין מזואר בספר ערך שי".

ואם בבריחם רק שתוים תמד ואנים אוכלים שם אלא אכילת ערᾳ ומוניות וכיצד באה, כתוב העורך השלוחן (ס"ז) שאין צרכיהם לעשות עירוב, כיון שהם אוכלים בחדר אחר את הסעודות הקבועות.

ובאופן שמאיפה של נרכרי מוצאתה בשכונת היהודים, ויש לאופאה בית במוקם אחר ושם אוכל את פיתו אחר גמור האפייה, כתוב בשוו"ת התשכ"ז ("ח"ב עניין לו) שאין המאפייה הנחשבת למוקם פיתוי, אפילו אם אוכל במקומות מלאכתו פת ודרך עראי. וכעין זה כתוב החזו"א ("או"ח סי' קי ס"ק כח ד"ה רנהה) לעניין עיבור העיר, שבויות הרשות שמייחד לעברדה, ואפילו אם אוכלים שם באקראי איטן נשחט בית דרכה. ואופן שקובע שם סעודה אחת ביום, הסתפק אוכלים שם בעל כרחו, וטה לומר שכון שהבן אין עומד לדירה וגם אוכל שם בעל כרחו, אין נשחט לבית דירה.

[משנ"ב ס"ק מא]

דאיין פורצין אוותה אַלְאָא³⁰ פְּשֻׁעָשָׂה דָּבָר-צְנִיעָתָה³¹.
(34) טעם אחר כתבו הבבי ("ד"ה והרמב"ם) והלבוש (ס"ד), שכין שווילן זה אינו קבוע מלטמה, שהרי בשורותים לעשוט דבר של צניעות מותחים אותו ואחר בר מסלקיים אותן, נחשב למיחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מוצווייה, שאינה נחשבת מיחיצה, מבואר בש"ע לעיל ("ס"י שב ס"א").

(35) הבהיר ללקמן (ס"י שפב ס"ב "ד"ה ויש) הביא את דברי הרשב"א, שהסתפק האם מיחיצה אל לא לעניית נחשבת למיחיצה. אולם אכן נקטו הבב"י והרמ"א בדבר פשט שוילן אין חוץ, וכן כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י נה ס"ק מת) שוילן אין חוץ לעניין צירוף עשרה.

[משנ"ב ס"ק מו]
אִימְמִי אַקְרָנוּן שְׁקָבֵלָת פָּרָס אַיְנוּ מַזְעִיל³².

(36) טעם וודבר כתוב העורך השלוחן (ס"ח), שבמקרים פרט יש צד לומר שם בטלים אל הנונן בין שם אוכלים ממש, ומאריך, יש צד לומר שאינם בטלים אלו בין שם אוכלים בפני עצםם. ולפיכך, רק אם יש עוד דיוירים בחצר והעירוב מונה אצל אחד מהדירותים, שאון בין קר צרכיהם שאור היירום לעירוב, מחשיבים אותם לרשות בפני עצםם וגם הם צרכיהם להשתתף בעירוב.

ובבבויות נחشب שכן קרווע, וכןן כל עד שלא סילקווע עדיף הוא

שכירות לבן שאללה, מאידך, כתוב הדעת תורה (ס"ג) שלפי דעת האבן העזרו (סוף הטימן) והטיז ("אהע"י סי' ח"ב ס"ק לו וס"י נס"ק ד) שגם שאללה נחשבת כمبر לאותו יום, און לחקל בין שאללה לבין שכירו. עוד הערך הוועת תורה, שהרמ"א פסק ללקמן (ס"י שב ס"א) שישישראל שהשכיר או השאליל את ביתו לאינו יחו"ר איינו אוצר עליו, בין שלא השכיר או השאליל לו את ביתו כדי שייאסור עליו, והרי דעתו שאין הבדל בין שאללה לשכירות. וראה להלן (הע' 29), שלדעת החזו"א כשייש ג' תנאים להיתר מותר גם בשכירות.

[משנ"ב שם]

רק שמשתתקמישן כל אוחד בפנוי עצמו בחרדו³³.

(28) וגם בעל הבית יכול לטלקם רק מחדר לחדר [ואינו יכול לטלקם לגמרא מרשותן], כתוב החזו"א ("או"ח סי' צב) שאם הם משותפים עם בעל הבית באפייה ובישול אינם אוסרים, וכן משמע בנסיבות אדם (כל עגอาท' ד). ובשו"ת מהרשימים (ח"ז סי' זי). מאידך, בשוו"ת חיים של (להחיד"א, ח"ב סי' ב) כתוב לעניין מהנה הסוג שהבאים מחוץ לאחין צרכיהם לשוחות שם איזה מן מחשה למחלות מובקות, שמותר לטלטל שם רק מחדר לחדר ולא מהחדרים לחצר, שכן שאינו יכול לטלקם לגמרי מחצuro, הרי הם נשכחים בדוחים קבועים באחד מן הבתים שבחצר, ואסורים להוציאו מן הבית לחצר.

ולענין בית מלון שיש בו כמה פרהדרוים [באופן שככל פרהדרו

חלוקת מחבירו ונחשב בחצר בפני עצמו], ועל הבית יכול לטלקם את האוחדים מפראדוור לפראדוור, כתוב בשוו"ת מנוחת יצחק ("ס"י נה) שנחשב שיכול לטלקם מחצר לחצר, ומותר להוציאו מהחדרים לפראדוור.

[משנ"ב שם]

דָּקְקָא בָּצְרוּן שְׁנִי הַפְּطָמִים בַּיָּחָד מַקְלִין³⁴.

(29) ובאופן ששלמדו כל ג' התנאים. א. שהם משותפים באפייה ובישול וכל דבר. ב. שביתם פתוח לבית עלי הבית. ג. שכילול לטלקם, ודיק ה殊ונה הלכות (ס"ז) מודברי החזו"א ("או"ח סי' צ ס"ק לא) שאיפילו אם החדר מושכר להם אינם אוסרים, וכן משמע בנסיבות דברי החזו"א (שם סי' צב).

[ביהיל ד"ה אינם אוסרים]

לא ביכל לְאַסְלָר צְלִי³⁵.

(30) ודעת החזו"א ("או"ח סי' צ ס"ק לא), שהם אוסרים אףילו אם יכול לטלקם בכל שעיה, ואון להתייר אל באצירוף שייזו משותפים באפייה ובישול, ובתספפת העטם שלא השאל את ביתו כדי שייסרו עליו, שהם בסך הכל ג' תנאים. [ובמקרים אחד ("ס"י פה ס"ק ד"ה ר"א"ש) נראה, שההדר שמלחת שיכול לטלקם בלבד.] וכותב ה殊ונה הלכות (ס"ז), שכאן חור בה. וכן דעת התוספה שבת ("ס"י שב ס"ק כ), והמחוצה"ש (שם סי' יב), וכן צידד בשוו"ת מנוחת יצחק ("ס"ד סי' נה). והגרשי"ז אוירברך (שו"ת מנוחת שלמה "ב" סי' לה אות כד) פסק להחמיר בכתהיל בדעת החזו"א.

[ביהיל שם]

וְלִלְשׁוֹן הַיִּצְחָק דְּמַיִּיל פְּלָקָו בְּכָל עֲתָה³⁶.

(31) אמנם החזו"א כתוב (שם), שאין זה קל וחומר, מושם שהדר שם בקבויות נח矧 שכן קרווע, וכןן כל עד שלא סילקווע עדיף הוא